

Dušan Šarotar: Koncert za violino in orkester

Dušan Šarotar je napisal zgodbo, ki se uvršča med zgodovinske kratke zgodbe, čeprav gre za delno odstopanje od formalnih določil tovrstnih zgodb, ker predvsem ne gre samo za prikaz neke širše zgodovine, temveč je ta ubesedena skozi posameznika. Avtor je z besedilom Koncert za violino in orkester (2007) poskušal mladi generaciji bralcev približati usodo Judov v času druge svetovne vojne. Holokavst je zajel tudi Jude v Murski Soboti, katerih žalostno usodo prikaže Šarotar na zelo intimni ravni. V zgodbi sicer podaja tudi zgodovinska dejstva, na primer, da so okupatorji ponoči 26. aprila 1944 odvedli v taborišča vseh štiristo soboških Judov, večino so jih deportirali v Auschwitz in druga koncentracijska taborišča, samo šestindvajsetim je uspelo preživeti. V ospredju zgodbe pa je, skozi oči deklice Edine, predstavljena usoda judovskega dečka Izidorja Benjamina. Izidor je bil odličen violinist, ki je imel najavljen svoj prvi koncert ravno na dan pregona. Edino in Izidorja poveže koncert, saj njegov oče, trgovec Benjamin, prosi njenega očeta, krojača Gezo, da iz trgovčeve obleke naredi koncertno oblačilo za sina. Ko je svečana obleka gotova, nekaj dni pred samim koncertom, pošlje Geza Edino k Benjaminu s sporočilom o gotovem oblačilu. Edini je bil Izidor že prej všeč, zdelo se ji je celo, ko ga je opazovala, da (Šarotar 2007: 15) »/.../ če so kje angeli, potem jim je zagotovo podoben.« Edina je bila zagledana v Izidorja, neznansko ji je ugajala njegova glasba in najbrž je prvič v življenju čutila ljubezen, zato si je želela na njegov koncert. Vsa družina je bila povabljen, a koncerta nikoli ni bilo. Izidor se nikoli ni vrnil iz taborišča, Edina pa je šele veliko pozneje izvedela za Izidorjevo usodo v Auschwitzu.